

Arrest

**nr. 350 867 van 27 juli 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juli 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2026 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor feiten van slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en belaging.

1.2. Op 3 juni 2026 wordt verzoeker gehoord door een terugkeerbegeleider.

1.3. Op 9 juni 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker op 19 juni 2026 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die bij arrest nr. 349 248 van 26 juni 2026 worden verworpen.

1.4 Op 12 juni 2026 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.5 Op 13 juli 2026 wordt een overnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten die op 14 juli 2026 met toepassing van artikel 29 (1) van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna de AMMR-verordening) positief wordt beantwoord door de Poolse autoriteiten.

1.6 Op 17 juli 2026 wordt door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer

naam: Y.

voornaam: D.

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: Khmelnytsk

nationaliteit: Oekraïne

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Polen.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 29(1) van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

De heer D. Y., verder de betrokkene, staatsburger van Oekraïne, vroeg op 12.06.2026 internationale bescherming in de gevangenis van Antwerpen. Hij is in bezit van een origineel paspoort van Oekraïne met referentie FY(...) en van een originele verblijfstitel van Polen met referentie RS(...), die geldig is tot 03.11.2026.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde niet tot een resultaat.

De betrokkene werd gehoord op 08.07.2026. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en sinds anderhalf jaar een relatie heeft met een vrouw van Oekraïense nationaliteit die in België verblijft. De betrokkene stelt dat hij Oekraïne begin 2022 verliet en vervolgens tot mei 2024 in Polen verbleef. Hij kwam van Polen naar België, dat hij sindsdien niet meer verliet.

Artikel 24(2) van Verordening 2024/1351 stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in hoofdstuk II van deze verordening beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop het verzoek om internationale bescherming voor het eerst bij een lidstaat werd ingediend.

Artikel 29(1) van Verordening 2024/1351 stelt dat in geval de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die die titel heeft afgegeven verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene is in bezit van een verblijfstitel, die werd verstrekt door de Poolse instanties en op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming nog geldig is.

Op 13.07.2026 werd overeenkomstig artikel 39 een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties op basis van artikel 29(1) van Verordening (EU) 2024/1351. Op 14.07.2026 erkenden ze hun verantwoordelijkheid conform bovenvermeld artikel en de daaruit volgende verplichting de betrokkene over te nemen conform de bepalingen van Verordening 2024/1351.

Verordening 2024/1351, die in werking trad op 12.06.2026, is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, gevat in artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten wat betreft het naleven en toepassen van de toenmalige Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU - C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de toen in werking zijnde Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat.

Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Polen is partij bij het Verdrag van Genève wat betreft de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de

Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico zou lopen op een schending van zijn grondrechten wat neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij al lang in België is en omdat zijn vriendin in België is. Hij voegt toe dat zijn vriendin vanwege een fysieke beperking afhankelijk is van hem. Hij stelt geen bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de Poolse instanties maar herhaalt dat zijn vriendin in België verblijft en voegt toe dat hij graag de garantie krijgt dat de Poolse instanties hem niet naar Oekraïne uitwijzen.

De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in Verordening 2024/1351 vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 2024/1351.

De Poolse instanties stemden op grond van artikel 29(1) van Verordening 2024/1351 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieruit volgt dat ze na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene verklaart dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat zijn vriendin in België verblijft. Hij voegt dat ze van hem afhankelijk is. Het recht op respect voor het privé- en familieleven wordt gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit recht is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM diverse malen gesteld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven ("Mokrani tegen Frankrijk", 15.07.2003, § 23; "Beldjoudi tegen Frankrijk", 26.03.1992, § 74; "Moustaquim tegen België", 18.02.1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM houdt evenmin de algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om een gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan ("Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland", 31.01.2006, § 39). We benadrukken dat het EHRM stelde dat rekening dient te worden gehouden met de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokkenen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven een precair karakter zou kennen. In dergelijke omstandigheden stelde het EHRM dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden vastgesteld ("Nuñez tegen Noorwegen", 28.06.2011, § 70). De betrokkene stelde dat hij sinds mei 2024 in België verblijft. Hij was niet in bezit van documenten, die vereist zijn voor verblijf en uit het administratief dossier blijkt niet dat hij trachtte zijn verblijf in overeenstemming te brengen met de wet. Zijn verklaarde relatie kwam tot stand op een ogenblik dat de betrokkene niet was gemachtigd tot verblijf in België. Hieruit dient te worden besloten dat in dit geval geen bescherming kan worden ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de verklaring van de betrokkene dat zijn vriendin van hem afhankelijk is merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn verklaring te beoordelen. Een enkele verklaring is in deze onvoldoende.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Zuzanna Kaciupska, Ewa OstaszewskaŻuk, Maja Łysienia en https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/06/AIDA-PL_2025-Update.pdf, laatste update 29.06.2026, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure, onder de voorzieningen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die wordt gesteld om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18(2) van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de verzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn verzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen 9 maanden naar Polen is teruggekeerd, het geval niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Hun verzoek dat na deze termijn wordt ingediend, zal in plaats daarvan worden

beschouwd als een volgend verzoek en worden onderworpen aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport, pagina 43-44). Hieromtrent merken we op dat de betrokkene nog geen internationale bescherming vroeg en dus geen sprake is van een verzoek, dat na overdracht aan Polen zou dienen te worden heropend.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland' dat door de Poolse autoriteiten op 30.05.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die nog geen internationale bescherming vroegen in Polen, dit na overdracht zullen kunnen doen ('If it turns out after the transfer under the Dublin procedure that the third country national in question has not applied for international protection in Poland, they may submit an application for international protection', pagina 13). Aan Polen overgedragen verzoekers dienen zich aan te bieden in het opvangcentrum van Podkowa Leśna – Dębak ('An applicant for international protection who has been transferred under the Dublin III procedure in order to receive social assistance should report to the Reception Centre in Podkowa Leśna – Dębak', pagina 2). Dit opvangcentrum ligt op 27 kilometer van de internationale luchthaven van Warschau, waarlangs de meeste overdrachten worden uitgevoerd. Na registratie krijgt de verzoeker materiële opvang in het opvangcentrum of een financiële tegemoetkoming ('After registering at the reception centre, the applicant may receive assistance in the form of accommodation at the centre or benefits in cash to cover the costs of his/her stay on the territory of the Republic of Poland', pagina 2).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen onder de Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport, pagina 66).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle procedures om internationale bescherming in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van verzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 66).

Er worden geen gevallen gerapporteerd waarbij verzoekers om internationale bescherming geen toegang hebben tot opvang wegens een tekort aan plaatsen. De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze volgens het AIDA-rapport nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA-rapport, pagina 76-77). Verzoekers kunnen bij de bevoegde instantie een klacht indienen over de situatie in de centra (AIDA-rapport, pagina 76).

Het AIDA-rapport stelt dat in Polen in praktijk tolken beschikbaar zijn voor de meeste talen, die door verzoekers om internationale bescherming worden gesproken (pagina 34, 'Interpretation is available in most of the languages spoken by asylum applicants in Poland'), maar het meldt dat de instanties meedeelden dat het in 2024 moeilijk was een tolk te vinden voor bepaalde talen (pagina 34, 'The Office for Foreigners reported that in 2024 there were problems finding interpreter for the following languages: Berber, Amharic, Tigrinya, Somali, and Ndebele'). De betrokkene verklaart dat hij Oekraïens, Russisch en Pools spreekt. Uit het AIDA-rapport blijkt niet dat zich in Polen problemen voordoen wat betreft tolken en vertaling in de door de betrokkene gesproken talen.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand ('free legal assistance') te verkrijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase en in geval van een beroep tegen een afgewezen verzoek om internationale bescherming (pagina 39). We wensen op te merken dat het rapport tevens melding maakt van een algemene regeling voor het aanvragen van kosteloze rechtsvertegenwoordiging en dit onder dezelfde voorwaarden waaraan Poolse staatsburgers dienen te voldoen (AIDA-rapport, pagina 39). Hieruit dient te worden besloten dat hoewel verzoekers om internationale bescherming in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand te verkrijgen, kosteloze rechtsbijstand niet ontoegankelijk en onbeschikbaar is en niet aangetoond dat Polen niet aan zijn verplichtingen op dit vlak zou voldoen.

Het AIDA-rapport beoordeelt de maandelijkse toelage van 70 zloty, omgerekend 16,53 euro, voor persoonlijke uitgaven als onvoldoende ('The PLN 70 that asylum seekers receive every month (allowances

for personal expenses and hygienic articles or hygienic utilities) is not enough to satisfy their basic needs', pagina 71). Hieromtrent merken we op dat materiële bijstand in een opvangcentrum in elk geval huisvesting en voeding inhoudt. Of de toelage waarvan sprake al dan niet voldoende is is te beoordelen binnen een specifieke context van een verblijf in een opvangcentrum en vatbaar voor interpretatie. We zijn van oordeel dat in deze de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen niet is bereikt en niet aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene buiten zijn wil en eigen keuzes om zal terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Rapporten en media maken gewag van 'push backs' door de Poolse grenspolitie waarbij incidenten en geweld werden gerapporteerd. Ook het AIDA-rapport bericht over meldingen van ngo's van teruggedrijvingen, incidenten en escalaties van geweld aan de grenzen waarbij gebruik werd gemaakt van verbaal en fysiek geweld (pagina 13). Hoewel niet kan worden ontkend dat 'push backs' en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door omstandigheden die zouden impliceren dat een overdracht aan Polen een reëel risico zou inhouden op blootstelling aan een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie. Ten slotte wijzen we erop dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 2024/1351 aan Polen zal worden overgedragen. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De betrokkene werd gehoord op 08.07.2026 en verklaarde toen dat hij gezond is. De betrokkene legde tot heden geen attesten of andere elementen voor wat betreft zijn gezondheid. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van voorzorgsmaatregelen, zoals voorzien in de vroegere Dublinverordening en heden ook in Verordening 2024/1351 (zie hieronder). De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 2024/1351 wat betreft overdrachten voorzorgsmaatregelen voorziet. Artikel 48(2) van Verordening 2024/1351 stelt dat de overdragende lidstaat de verantwoordelijke lidstaat alle informatie verstrekt die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en eventuele onmiddellijke bijzondere behoeften van die persoon te lenigen, waaronder begrepen informatie over maatregelen die de verantwoordelijke lidstaat onmiddellijk moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, zoals eventuele onmiddellijk vereiste medische zorg. Om de informatie-uitwisseling tussen de lidstaten te vergemakkelijken, stelt de Commissie door middel van uitvoeringshandelingen een standaardformulier vast voor de verstrekking van de op grond van artikel 48 vereiste gegevens. De uitwisseling van informatie conform artikel 48 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen. Dat Polen in het geval van de betrokkene geen gevolg zou geven aan informatie, die conform deze artikelen werd uitgewisseld, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het AIDA-rapport meldt dat de Poolse wetgeving toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming waarborgt onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers ('Access to health care for asylum seekers is guaranteed in law under the same conditions as for Polish nationals who have health insurance', pagina 84) maar dat verzoekers in praktijk in eerder beperkte mate toegang hebben tot gezondheidszorg. Nog volgens het rapport blijft psychologische bijstand in praktijk beperkt tot basisconsultaties en is gespecialiseerde behandeling voor slachtoffers van marteling of getraumatiseerde asielzoekers in de praktijk niet beschikbaar (pagina 85). Verder zou volgens het rapport de verlening van gezondheidszorg aan verzoekers, die werd uitbesteed aan de particuliere organisatie 'Petra Medica', tot gevolg hebben dat de toegang tot gespecialiseerde zorg moeilijker werd en verzoekers toegang tot duurdere zorgen zou worden ontzegd (pagina 86). Het rapport stelt verder dat een gebrek aan interculturele

competenties en kennis van vreemde talen bij zorgverstrekkers de grootste belemmering vormt wat betreft toegang tot zorg ('One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses', pagina 86). We zijn van oordeel dat aspecten als een taalbarrière niet enkel in Polen, maar ook in andere lidstaten een obstakel kunnen zijn wat betreft toegang tot gezondheidszorg. We besluiten dat hoewel een toegang tot gezondheidszorg in bepaalde gevallen moeilijk kan zijn dit niet leidt tot het besluit dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening 2024/1351. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 wat betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde, vierde en vijfde middel de schending aan van volgende bepalingen:

“1. Schending van de artikelen 29, lid 1, 39 en 40 van Verordening (EU) 2024/1351, van artikel 51/5/2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2. Schending van de artikelen 24, 29, lid 1, 39 en 40 van Verordening (EU) 2024/1351, van artikel 51/5/2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en een manifeste beoordelingsfout inzake de vaststelling van een geldige Poolse verblijfstitel.

3. Schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 35 van Verordening (EU) 2024/1351, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en een manifeste beoordelingsfout bij de beoordeling van het gezinsleven en de toepassing van de discretionaire bevoegdheid.

4. Schending van artikel 3 EVRM, de artikelen 4, 19, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het beginsel van non-refoulement, Verordening (EU) 2024/1351, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en een manifeste beoordelingsfout, gelet op de opeenstapeling van interne tegenstrijdigheden, materiële fouten en het ontbreken van een daadwerkelijk individueel onderzoek”.

En zet het volgende uiteen:

“Sinds het fameuze Cassatiearrest Le Ski van 27 mei 1971 is er weinig discussie dat internationale verdragen (met directe werking) voorrang hebben op normen van Belgisch intern recht: “Overwegende dat wanneer het conflict bestaat tussen een landsrechtelijke norm en een internationaalrechtelijke norm die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde, de door het verdrag bepaalde regel moet voorgaan; dat deze voorrang volgt uit de aard zelfs van het bij verdrag bepaald internationaal recht”. Deze voorrang van het internationaal verdragsrecht boven het Belgisch intern recht werd sinds lang bevestigd door de Raad van State² en door het Arbitragehof.¹

Art. 3. (Verbod van foltering) Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

1 Cass. 27 mei 1971, Le Ski, Arr.Cass., 1971, 959; Bv. R.v.St., 24 maart 1961, Arr.R.v.St., nr. 8.500; R.v.St., 26 september 1984, Arr.R.v.St., nr. 24.689, R.W., 1984- 85, 1582; R.v.St., 20 juni 1985, Arr.R.v.St., nr. 25.520; R.v.St., 17 februari 1989, J.T., 1989, 254; R.v.St., 6 september 1989, Arr. R.v.St., nr. 32.961; R.v.St., 24 september 1992, Arr. R.v.St., nr. 40.482, T.M.R., 1993/1,40 ; R.v.St., 11 januari 1995, nr. 51.104, R.R.D., 1995, 230; Arbitragehof, 2 februari 1995, nr. 8/95, B.S., 2 maart 1995; voor wat betreft het EVRM: zie o.m.: Arbitragehof, 15 juli 1993, nr. 62/93, B.S., 5 augustus 1993) zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

DVZ neemt geen inhoudelijk interview meer af over de asielmotieven van de vreemdeling, en neemt ook geen beslissingen meer.

Hierop zijn drie belangrijke uitzonderingen, namelijk de beslissingen inzake Dublinonderzoek (art. 51/5 Vw).

DVZ blijft ter zake verantwoordelijk voor het Dublin-onderzoek. De criteria die bepalen welke staat bevoegd is voor de asielaanvraag.”

2.2. In het eerste middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid bevat doordat hij volgens de beslissing wordt overgedragen aan Polen doch het overdrachtsverzoek werd gericht aan de “Nederlandse autoriteiten”.

Hij zet het volgende uiteen:

“Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat de bestreden beslissing behept is met een fundamentele interne tegenstrijdigheid met betrekking tot de identiteit van de lidstaat die door de verwerende partij daadwerkelijk om overname zou zijn verzocht.

De bestreden beslissing strekt uitdrukkelijk tot de overdracht van verzoeker aan Polen. De verwerende partij stelt dat Polen verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker houder zou zijn van een door de Poolse autoriteiten afgeleverde verblijfstitel. Niettemin vermeldt de bestreden beslissing letterlijk het volgende:

“Op 13.07.2026 werd overeenkomstig artikel 39 een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties op basis van artikel 29(1) van Verordening (EU) 2024/1351. Op 14.07.2026 erkenden ze hun verantwoordelijkheid conform bovenvermeld artikel en de daaruit volgende verplichting de betrokkene over te nemen.”

Deze passage is niet voor enige redelijke interpretatie vatbaar. Volgens de uitdrukkelijke bewoordingen van de beslissing werd het overnameverzoek niet aan de Poolse, maar aan de Nederlandse autoriteiten gericht. Evenmin wordt in deze passage uitdrukkelijk vermeld dat Polen op 14 juli 2026 zijn verantwoordelijkheid heeft aanvaard. Er wordt uitsluitend verwezen naar “ze”, waarmee grammaticaal en inhoudelijk de eerder vermelde Nederlandse instanties worden bedoeld.

De identiteit van de aangezochte en aanvaardende lidstaat betreft geen bijkomstig of ondergeschikt gegeven. Zij vormt de wezenlijke feitelijke en juridische grondslag van iedere overdrachtsbeslissing. Een vreemdeling

kan slechts aan een andere lidstaat worden overgedragen indien vaststaat dat die lidstaat volgens de toepasselijke verantwoordelijkheidscriteria verantwoordelijk is en de overname op regelmatige wijze heeft aanvaard. De bestreden beslissing moet verzoeker in staat stellen met zekerheid te begrijpen welke lidstaat werd aangezocht, op welke rechtsgrond dit gebeurde, welke autoriteit de verantwoordelijkheid heeft aanvaard en waarom hij precies aan die lidstaat wordt overgedragen.

De verwerende partij kan niet tegelijkertijd stellen dat Nederland werd verzocht verzoeker over te nemen en beslissen dat verzoeker aan Polen moet worden overgedragen. Indien werkelijk Nederland werd aangezocht en zijn verantwoordelijkheid heeft aanvaard, ontbreekt iedere rechtsgrond voor een overdracht aan Polen. Indien daarentegen Polen werd aangezocht, is de formele motivering van de bestreden beslissing manifest onjuist en wordt verzoeker verhinderd om op nuttige en effectieve wijze de regelmatigheid van de overnameprocedure te controleren.

Deze tegenstrijdigheid is des te ernstiger nu noch het beweerde overnameverzoek van 13 juli 2026, noch het beweerde antwoord van 14 juli 2026 samen met de bestreden beslissing aan verzoeker werd meegedeeld.

Verzoeker verkeert bijgevolg in de onmogelijkheid om na te gaan aan welke lidstaat het verzoek daadwerkelijk werd gericht, welke informatie aan die lidstaat werd verstrekt, op welke rechtsgrond de verantwoordelijkheid werd aanvaard en of de langdurige afwezigheid van verzoeker uit Polen aan de aangezochte autoriteiten werd meegedeeld.

Artikel 39 van Verordening 2024/1351 vereist dat de lidstaat die een andere lidstaat verantwoordelijk acht, die andere lidstaat om overname verzoekt. Het overnameverzoek moet de gegevens en bewijselementen bevatten die noodzakelijk zijn om de aangezochte lidstaat in staat te stellen zijn verantwoordelijkheid te beoordelen. Artikel 40 verplicht de aangezochte lidstaat vervolgens om de vereiste verificaties uit te voeren en gemotiveerd op het verzoek te antwoorden.

De loutere bewering in de bestreden beslissing dat “ze” hun verantwoordelijkheid hebben erkend, volstaat niet wanneer diezelfde beslissing Nederland als aangezochte lidstaat vermeldt, terwijl de overdracht aan Polen wordt bevolen.

De Raad kan zijn wettigheidstoezicht niet uitoefenen op grond van vermoedens of op grond van een motivering die achteraf door de verwerende partij zou moeten worden gereconstrueerd.

Een motivering moet op het ogenblik van de vaststelling van de bestuurshandeling bestaan, feitelijk juist, duidelijk, pertinent en draagkrachtig zijn. Een fundamentele tegenstrijdigheid over de identiteit van de verantwoordelijke lidstaat kan niet achteraf in de nota met opmerkingen worden rechtgezet. Een dergelijke rechtzetting zou neerkomen op een motivering a posteriori, waarmee bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden.

Zelfs indien de verwijzing naar Nederland als een materiële vergissing zou worden voorgesteld, toont deze vergissing aan dat de beslissing niet met de vereiste nauwkeurigheid en zorgvuldigheid werd opgesteld. Het gaat immers niet om een fout in een onbelangrijk detail, maar om de identiteit van de staat waaraan verzoeker gedwongen zal worden overgedragen en die zijn verzoek om internationale bescherming zou moeten behandelen.

Verzoeker heeft krachtens artikel 47 van het Handvest en de bepalingen inzake het daadwerkelijk rechtsmiddel het recht om de juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria te betwisten. Dit recht wordt illusoir wanneer uit de beslissing zelf niet ondubbelzinnig blijkt welke staat werd aangezocht en door welke staat de overname werd aanvaard.

De verwerende partij heeft aldus geen duidelijke, coherente en juridisch draagkrachtige motivering verstrekt waaruit blijkt dat Polen op regelmatige wijze werd aangezocht en zijn verantwoordelijkheid daadwerkelijk heeft aanvaard.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 29(1) van de AMMR-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op 12 juni 2026 internationale bescherming vroeg in de gevangenis te Antwerpen. Hij in het bezit is van een origineel paspoort van Oekraïne en van een originele verblijfstitel van Polen, geldig tot 3 november 2026. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker merkt evenwel een fundamentele interne tegenstrijdigheid op in de bestreden beslissing waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat hij wordt overgedragen aan Polen doch het overname verzoek wordt gericht aan “Nederlandse instanties”. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen duidelijke motivering bevat waaruit blijkt dat Polen werd verzocht tot overname en zijn verantwoordelijkheid daadwerkelijk zou hebben aanvaard.

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de vermelding van “Nederlandse instanties” een materiële vergissing betreft. Verzoeker is in het bezit van een geldige Poolse verblijfstitel, hetgeen verzoeker overigens ook zelf verklaarde tijdens zijn gehoor op 8 juli 2026. Er is bijgevolg geen enkele reden om aan te nemen en er blijkt ook niet op basis van de stukken van het administratief dossier dat er een overnameverzoek zou zijn gericht tot de Nederlandse autoriteiten. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid bevat.

De motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht, ondanks de materiële vergissing in de beslissing. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van de overige opgeworpen bepalingen en beginselen in het eerste middel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 29, lid 1 van de AMMR-verordening. Volgens deze bepaling is de lidstaat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker is in het bezit van een verblijfstitel van Polen doch heeft Polen reeds in mei 2024 verlaten. Verweerder onderzocht niet wat de precieze juridische aard van dit document is en of het ermee verbonden verblijfsrecht na twee jaar afwezigheid uit Polen nog steeds bestaat. De beweerde verantwoordelijkheid van Polen berust bijgevolg uitsluitend op de beweerde geldigheid van zijn Poolse verblijfstitel, zonder rekening te houden met het feit dat hij reeds in mei 2024 Polen heeft verlaten.

Verzoeker zet het volgende uiteen onder het tweede middel:

“De bestreden beslissing steunt de beweerde verantwoordelijkheid van Polen uitsluitend op artikel 29, lid 1, van Verordening 2024/1351. Volgens deze bepaling is de lidstaat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De toepassing van deze bepaling veronderstelt evenwel dat op het relevante ogenblik daadwerkelijk een geldige verblijfstitel en een daarmee overeenstemmend verblijfsrecht bestonden. Het volstaat niet dat verzoeker een fysiek document kan voorleggen waarop een toekomstige geldigheidsdatum staat vermeld. De verwerende partij moet eveneens controleren of het onderliggende verblijfsrecht juridisch nog bestaat en niet intussen door het vertrek, de langdurige afwezigheid of een andere rechtsgrond is vervallen of ingetrokken.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij Polen reeds in mei 2024 heeft verlaten, dat hij naar België is gekomen en dat hij België sindsdien niet meer heeft verlaten. Op het ogenblik waarop hij op 12 juni 2026 zijn verzoek om internationale bescherming indiende, verbleef hij bijgevolg reeds meer dan twee jaar buiten Polen.

Deze langdurige en onafgebroken afwezigheid uit Polen was de verwerende partij bekend.

Zij wordt uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld. Niettemin beperkte de verwerende partij zich tot de vaststelling dat verzoeker een origineel Pools document met referentie RS(...) bezit, waarop een geldigheidsdatum tot 3 november 2026 voorkomt.

De verwerende partij onderzocht niet, minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing, wat de precieze juridische aard van dit document is en of het ermee verbonden verblijfsrecht na meer dan twee jaar afwezigheid uit Polen nog steeds bestond.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of het document betrekking heeft op:

- *tijdelijke bescherming als Oekraïense onderdaan;*
- *een PESEL-UKR-statuu;*
- *een afzonderlijk certificaat van tijdelijke bescherming;*
- *een gewone tijdelijke verblijfsvergunning;*
- *een verblijfstitel die van rechtswege werd verlengd; - dan wel een andere Poolse verblijfsstatus.*

Dit onderscheid is essentieel.

De verschillende Poolse verblijfsstatuten zijn aan verschillende voorwaarden inzake behoud, afwezigheid, verval en intrekking onderworpen.

Volgens de officieel gepubliceerde informatie van de Poolse vreemdelingenautoriteiten verliest een begunstigde van het zogenaamde UKRstatuut in beginsel zijn verblijfsrecht wanneer hij het Poolse grondgebied gedurende meer dan dertig dagen verlaat.

Verzoeker verbleef niet dertig dagen, maar meer dan twee jaar buiten Polen. Indien zijn document op dit statuut of op een daarmee samenhangende vorm van tijdelijke bescherming berustte, kon de verwerende partij niet zonder bijkomend onderzoek aannemen dat het onderliggende verblijfsrecht op 12 juni 2026 nog steeds geldig was.

Zelfs wanneer een fysiek document een formele vervaldatum van 3 november 2026 vermeldt, volgt daaruit niet noodzakelijk dat het daarmee verbonden materiële verblijfsrecht tot die datum is blijven voortbestaan. Een document kan zijn materiële geldigheid verliezen door een wettelijke vervalgrond, ook wanneer de op het document vermelde datum nog niet is verstreken. De uiterlijke geldigheidsdatum van een kaart kan daarom niet zonder meer worden gelijkgesteld met het actuele bestaan van een verblijfsrecht.

De verwerende partij had minstens moeten onderzoeken en in de beslissing moeten motiveren:

- *op welke wettelijke grondslag de Poolse verblijfstitel werd afgegeven;*
- *of het om tijdelijke bescherming dan wel een andere verblijfsstatus ging; - of het verblijfsrecht behouden bleef na het vertrek van verzoeker in mei 2024;*
- *of de Poolse autoriteiten op de hoogte werden gebracht van zijn onafgebroken afwezigheid gedurende meer dan twee jaar;*
- *of de Poolse autoriteiten de titel na kennisname van die afwezigheid nog steeds als geldig beschouwden;*
- *of de titel intussen was vervallen, ingetrokken of administratief gedeactiveerd;*
- *en of artikel 29, lid 1, bijgevolg werkelijk toepasselijk was op het ogenblik van de registratie van het verzoek.*

Niets van dit alles blijkt uit de bestreden beslissing....

Dit gebrek aan onderzoek is bijzonder problematisch omdat de vergelijking van de vingerafdrukken met Eurodac volgens de bestreden beslissing geen resultaat opleverde.

De beweerdde verantwoordelijkheid van Polen kan dus niet op een eerder Pools verzoek om internationale bescherming of op een Eurodac-treffer worden gesteund.

Zij berust uitsluitend op de beweerdde geldigheid van de Poolse verblijfstitel. Juist daarom diende de verwerende partij de aard en actuele geldigheid van deze titel met bijzondere nauwkeurigheid te onderzoeken.

Ook de beweerdde aanvaarding door de aangezochte lidstaat neemt deze onderzoeksplicht niet weg. Vooreerst is, zoals in het eerste middel werd uiteengezet, niet duidelijk of Polen dan wel Nederland werd aangezocht.

Bovendien kan niet worden gecontroleerd welke informatie bij het overnameverzoek werd gevoegd. Meer bepaald blijkt niet dat de aangezochte autoriteiten ervan op de hoogte werden gebracht dat verzoeker Polen reeds in mei 2024 had verlaten en sindsdien onafgebroken in België verbleef.

Wanneer de aangezochte staat uitsluitend werd meegedeeld dat verzoeker een fysiek document bezit dat een geldigheidsdatum tot 3 november 2026 vermeldt, maar niet dat hij reeds meer dan twee jaar niet meer in Polen verbleef, kan een aanvaarding die op onvolledige informatie berust geen afdoende bewijs vormen dat het Poolse verblijfsrecht daadwerkelijk nog bestond.

Artikel 40 van Verordening 2024/1351 veronderstelt dat de aangezochte lidstaat de noodzakelijke verificaties kan uitvoeren op basis van volledige en correcte gegevens. De verwerende partij moet aantonen dat alle relevante gegevens werden meegedeeld. Dat bewijs ontbreekt volledig.

De bewijslast dat aan de voorwaarden van artikel 29, lid 1, is voldaan, rust op de administratie die zich op deze bepaling beroept. Het kan niet aan verzoeker worden overgelaten om te bewijzen dat een onvoldoende geïdentificeerde buitenlandse verblijfstitel niet langer geldig was, terwijl de aard van de titel, de onderliggende Poolse rechtsgrond en de interstatelijke correspondentie uitsluitend bij de administratie bekend zijn.

Door zonder nader onderzoek uit de op het fysieke document vermelde vervaldatum af te leiden dat Polen verantwoordelijk is, heeft de verwerende partij het begrip “geldige verblijfstitel” onzorgvuldig en te formalistisch toegepast. Zij heeft geen rekening gehouden met een essentieel en haar bekend gegeven, namelijk dat verzoeker Polen reeds in mei 2024 verliet en daar gedurende meer dan twee jaar niet meer verbleef.

Minstens laat de motivering niet toe te begrijpen waarom deze langdurige afwezigheid volgens de verwerende partij geen invloed zou hebben op het behoud van de Poolse verblijfsstatus.

Indien niet met zekerheid wordt aangetoond dat verzoeker op 12 juni 2026 nog houder was van een materieel geldige Poolse verblijfstitel, kan Polen niet op grond van artikel 29, lid 1, verantwoordelijk worden geacht.

De juridische grondslag waarop de gehele overdrachtsbeslissing berust, valt dan weg.”

2.4 Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de beweerdde verantwoordelijkheid van Polen berust op de beweerdde geldigheid van zijn Poolse verblijfstitel.

Artikel 24 van de AMMR-verordening bepaalt de rangorde van de criteriacriteria. Voormeld artikel bepaalt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij in dit hoofdstuk voorkomen.

2. Welke lidstaat volgens de in dit hoofdstuk vermelde criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op basis van de situatie op het tijdstip waarop het verzoek om internationale bescherming voor het eerst bij een lidstaat werd geregistreerd.”

Artikel 29 (1) van de AMMR-verordening bepaalt:

“1. Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die die titel heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker is in het bezit van een Poolse verblijfstitel, geldig tot 3 november 2026. Op 12 juni 2026 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Aangezien verzoeker in het bezit is van een Poolse verblijfstitel, geldig tot 3 november 2026 richten de Belgische instanties, overeenkomstig artikel 39 van de AMMR-verordening een overnameverzoek aan de Poolse instanties op basis van artikel 29 (1) van de AMMR-verordening. De Poolse instanties stemden in met het overname verzoek op basis van artikel 29 (1) van de AMMR-verordening. In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de instemming van de Poolse instanties dat de Poolse verblijfstitel wel degelijk nog geldig is en berust de verantwoordelijkheid van Polen niet enkel op de “*beweerde geldigheid van zijn Poolse verblijfstitel*” doch tevens op het akkoord van de Poolse instanties om verzoeker over te nemen met toepassing van artikel 29 (1) van de AMMR-verordening. Verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt in de verweernota dat Polen zijn akkoord niet zou hebben gegeven op grond van artikel 29 (1) van de AMMR-verordening indien verzoeker niet over een geldige verblijfstitel in Polen zou beschikken.

Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van artikel 29 (1) van de AMMR-verordening noch van de overige opgeworpen artikelen en beginselen in het tweede middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 35 van de AMMR-verordening en artikel 8 van het EVRM daar hij sinds anderhalf jaar een werkelijke en duurzame affectieve relatie onderhoudt met een Oekraïense onderdaan die legaal in België verblijft. Zijn partner is bovendien lichamelijk beperkt. Verzoeker betoogt dat verweerder het aangevoerde gezinsleven niet naar behoren heeft onderzocht.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“De verwerende partij betwist het bestaan van deze relatie niet. Integendeel, zij vermeldt uitdrukkelijk dat verzoeker ongehuwd is, sinds anderhalf jaar een relatie heeft met een Oekraïense vrouw die in België verblijft en dat deze partner volgens verzoeker wegens een lichamelijke beperking van hem afhankelijk is.

De verwerende partij was bijgevolg op de hoogte van het bestaan van een affectieve relatie, het legale verblijf van de partner en de aangevoerde lichamelijke en praktische afhankelijkheid. Niettemin heeft zij deze gegevens niet aan een werkelijk individueel, volledig en evenredig onderzoek onderworpen.

De bestreden beslissing beperkt zich in wezen tot de vaststelling dat de relatie ontstond op een ogenblik waarop verzoeker niet tot verblijf in België was gemachtigd. Op basis daarvan besluit de verwerende partij categoriek dat in dit geval “geen bescherming kan worden ontleend aan artikel 8 van het EVRM”.

Deze redenering is juridisch onvolledig en te absoluut. De omstandigheid dat een gezinsleven ontstond tijdens een precair of onregelmatig verblijf is een relevant beoordelingselement, maar sluit het bestaan of de bescherming van een werkelijk gezinsleven niet automatisch uit. Ook in een dergelijke situatie moet de bevoegde overheid alle concrete omstandigheden onderzoeken en een daadwerkelijke belangenafweging verrichten.

De rechtspraak waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, stelt niet dat een tijdens precair verblijf ontstane relatie nooit bescherming kan genieten. Zij bepaalt slechts dat in dergelijke omstandigheden bijzondere of uitzonderlijke elementen vereist kunnen zijn.

De verwerende partij moest bijgevolg onderzoeken of dergelijke bijzondere omstandigheden in casu aanwezig waren. Zij kon zich niet beperken tot de loutere vaststelling dat verzoeker bij de aanvang van de relatie geen legaal verblijf had.

In het bijzonder werd niet onderzocht:

- hoe lang en onder welke omstandigheden de relatie reeds bestaat;
- of verzoeker en zijn partner feitelijk samenwoonden of op duurzame wijze een gemeenschappelijk leven leidden;
- welke concrete dagelijkse zorg en ondersteuning verzoeker verleent;
- wat de aard en ernst van de lichamelijke beperking van de partner is;
- in welke mate zij voor praktische, emotionele of lichamelijke ondersteuning van verzoeker afhankelijk is;
- of andere personen beschikbaar zijn om deze ondersteuning over te nemen;
- of de partner haar bescherming, verblijf, huisvesting en medische begeleiding in België kan opgeven;
- of van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij verzoeker naar Polen volgt;
- of zij in Polen enig verblijfsrecht, opvangrecht of recht op medische zorg zou hebben;
- of het gezinsleven tijdens de behandeling van het Poolse asielverzoek daadwerkelijk kan worden voortgezet;
- welke gevolgen een gedwongen en mogelijk langdurige scheiding voor beide partners zou hebben;
- en of België het verzoek met toepassing van artikel 35, lid 1, van Verordening 2024/1351 zelf diende te behandelen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen bewijsstukken over de afhankelijkheid voorlegde, maar houdt geen rekening met de bijzondere omstandigheden waarin het onderhoud plaatsvond. Verzoeker bevond zich in detentie, sprak de taal niet voldoende en was voor communicatie en bewijsvergaring afhankelijk van derden.

Een zorgvuldige overheid die kennis krijgt van een mogelijk afhankelijke, lichamelijk beperkte partner had minstens bijkomende vragen moeten stellen of verzoeker een redelijke mogelijkheid moeten bieden de aangevoerde afhankelijkheid te staven.

Artikel 35, lid 1, van Verordening 2024/1351 bepaalt dat een lidstaat kan beslissen een bij hem geregistreerd verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen, ook wanneer hij volgens de gewone criteria niet verantwoordelijk zou zijn.

Deze bepaling moet worden toegepast met eerbiediging van de grondrechten, waaronder het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven.

De bestreden beslissing herleidt de toepassing van artikel 35 tot de stelling dat een verzoeker niet vrij kan kiezen in welke lidstaat hij zijn verzoek laat behandelen.

Daarmee wordt niet geantwoord op het werkelijke argument van verzoeker.

Verzoeker beroept zich niet op een loutere persoonlijke voorkeur voor België, maar op een bestaand gezinsleven met een legaal verblijvende en lichamelijk beperkte partner die bescherming geniet in België.

Een loutere keuze van lidstaat en een beroep op een daadwerkelijk gezinsleven zijn juridisch verschillende argumenten.

Door beide situaties gelijk te behandelen, heeft de verwerende partij het aangevoerde gezinsleven niet naar behoren onderzocht.

Artikel 35, lid 2, bevestigt bovendien dat betekenisvolle familiale, sociale en culturele banden humanitaire gronden kunnen vormen om van de gewone verantwoordelijkheidscriteria af te wijken. Hoewel verzoeker mogelijk niet onder de technische definitie van “gezinslid” van artikel 2, punt 8, valt omdat de relatie pas na zijn aankomst op het grondgebied van de lidstaten tot stand kwam, ontslaat dit de verwerende partij niet van haar verplichting om het werkelijk bestaande gezinsleven te beoordelen in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest en de humanitaire strekking van artikel 35.

De partner van verzoeker is bovendien zelf een Oekraïense onderdaan die wegens de oorlog bescherming in België geniet. Het betreft dus niet een situatie waarin zonder meer kan worden aangenomen dat het koppel zijn gezinsleven in het land van herkomst kan voortzetten....

Evenmin wordt onderzocht of de partner, rekening houdend met haar verblijfsstatus en lichamelijke beperking, naar Polen kan of behoort te verhuizen.

De verwerende partij heeft geen daadwerkelijke afweging gemaakt tussen enerzijds het belang van de toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria en anderzijds het concrete recht van verzoeker en zijn partner op eerbiediging van hun gezinsleven. De bestreden beslissing bevat enkel algemene rechtspraak en standaardoverwegingen, zonder dat de bijzondere situatie van het koppel werkelijk werd onderzocht.”

2.6 Artikel 35 van de AMMR-verordening bepaalt:

“1. In afwijking van artikel 16, lid 1, kan een lidstaat besluiten een in die lidstaat geregistreerd verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is de lidstaat daartoe volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is geregistreerd en die de procedure uitvoert om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van betekenisvolle banden op basis van familie-, sociale of culturele overwegingen, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34 vastgelegde criteria. De betrokken personen stemmen daar schriftelijk mee in.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt die nodig zijn om het de aangezochte lidstaat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de in het verzoek aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht uit hoofde van artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt afgewezen.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de beweemde relatie van verzoeker. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd:

“De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in Verordening 2024/1351 vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 2024/1351.

De Poolse instanties stemden op grond van artikel 29(1) van Verordening 2024/1351 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. (...)

De betrokkene verklaart dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat zijn vriendin in België verblijft. Hij voegt dat ze van hem afhankelijk is. Het recht op respect voor het privé- en familieleven wordt gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit recht is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM diverse malen gesteld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven ("Mokrani tegen Frankrijk", 15.07.2003, § 23; "Beldjoudi tegen Frankrijk", 26.03.1992, § 74; "Moustaquim tegen België", 18.02.1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM houdt evenmin de algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om een gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan ("Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland", 31.01.2006, § 39). We benadrukken dat het EHRM stelde dat rekening dient te worden gehouden met de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokkenen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven een precair karakter zou kennen. In dergelijke omstandigheden stelde het EHRM dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden vastgesteld ("Nuñez tegen Noorwegen", 28.06.2011, § 70). De betrokkene stelde dat hij sinds mei 2024 in België verblijft. Hij was niet in bezit van documenten, die vereist zijn voor verblijf en uit het administratief dossier blijkt niet dat hij trachtte zijn verblijf in overeenstemming te brengen met de wet. Zijn verklaarde relatie kwam tot stand op een ogenblik dat de betrokkene niet was gemachtigd tot verblijf in België. Hieruit dient te worden besloten dat in dit geval geen bescherming kan worden ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de verklaring van de betrokkene dat zijn vriendin van hem afhankelijk is merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn verklaring te beoordelen. Een enkele verklaring is in deze onvoldoende."

Uit voormelde motieven blijkt waarom verweerder meent dat in casu het gezinsleven van de verzoeker niet zwaarder doorweegt dan het belang van de migratiecontrole en de openbare orde in het kader van de AMMR-verordening. Verzoeker verklaarde sinds mei 2024 in België te verblijven doch hij is niet in het bezit van documenten die vereist zijn voor het verblijf. De verklaarde relatie is tot stand gekomen op een ogenblik dat verzoeker niet gemachtigd was tot een verblijf in België en wat de verklaring betreft dat zijn vriendin afhankelijk is van hem beperkt hij zich tot een loutere verklaring zonder enig begin van bewijs.

De verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming is bepaald aan de hand van de AMMR-verordening en de daarin vervatte criteria en mechanismen. Waar verzoeker verwijst naar de door hem verklaarde relatie in België acht verweerder het geen grond voor de toepassing van artikel 35 van de AMMR-verordening. In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria en de eerbiediging van zijn gezinsleven.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM verwijst de Raad naar het arrest nr. 349 248 van 26 juni 2026 waarin de aangevoerde schending van voormeld artikel met betrekking tot verzoekers relatie in België uitgebreid werd besproken en verworpen. Het arrest heeft gezag van gewijsde en verzoeker toont niet aan dat zijn situatie sindsdien is gewijzigd.

De aangevoerde schending van artikel 35 van de AMMR-verordening en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als van de overige bepalingen en beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert in het derde middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19, lid 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het non-refoulementbeginsel doordat hij vreest door Polen teruggestuurd te worden naar Oekraïne. Hij is een Oekraïense man van militaire leeftijd. In Oekraïne bevindt zich nog steeds een internationaal conflict en het kampt met een ernstig tekort aan militair personeel. Hij vreest dat een terugkeer naar Oekraïne hem zal blootstellen aan mobilisatie, inzet in het gewapende conflict en mogelijk ernstige gevolgen wegens zijn verblijf in het buitenland. Er zijn geen individuele garanties gegeven dat hij niet zal worden teruggestuurd door Polen. Verweerder beperkt zich tot algemene vermoedens en standaardinformatie, zonder voldoende individueel onderzoek naar het risico van direct of indirect refoulement.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk meegedeeld dat hij vreest dat Polen hem uiteindelijk naar Oekraïne zal verwijderen. Hij vroeg uitdrukkelijk om een garantie dat hij niet naar Oekraïne zou worden teruggestuurd."

Deze vrees is niet louter theoretisch.

Verzoeker is een Oekraïense man van militaire leeftijd. Oekraïne bevindt zich nog steeds in een grootschalig internationaal gewapend conflict en kampt met een ernstig tekort aan militair personeel. Verzoeker vreest dat een terugkeer naar Oekraïne hem zal blootstellen aan mobilisatie, inzet in het gewapende conflict en mogelijke ernstige gevolgen wegens zijn verblijf in het buitenland of wegens eventuele niet-naleving van militaire verplichtingen.

De verwerende partij antwoordt hierop uitsluitend dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève en het EVRM en dat op grond van het beginsel van wederzijds vertrouwen moet worden aangenomen dat Polen zijn internationale verplichtingen nakomt.

Vervolgens stelt zij dat de Poolse autoriteiten verzoeker niet naar zijn land van herkomst zullen verwijderen zonder zijn verzoek om internationale bescherming volledig en gedegen te onderzoeken.

Deze motivering is hoofdzakelijk algemeen en veronderstellend. De verwerende partij verwijst niet naar enige individuele garantie van de Poolse autoriteiten waarin wordt bevestigd:

- *dat verzoeker onmiddellijk na overdracht als verzoeker om internationale bescherming zal worden geregistreerd;*
- *dat zijn verzoek volgens een gewone inhoudelijke procedure zal worden behandeld;*
- *dat hij gedurende de volledige procedure en de rechtsmiddelenprocedure een recht op verblijf heeft;*
- *dat geen verwijdering naar Oekraïne zal plaatsvinden zolang geen definitieve beoordeling van het non-refoulementrisico heeft plaatsgevonden;*
- *en dat zijn langdurige afwezigheid uit Polen en het mogelijke verval van zijn eerdere verblijfsstatus geen belemmering vormen voor toegang tot de procedure.*

De beweerde Poolse aanvaarding werd niet aan verzoeker meegedeeld. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of Polen werkelijk en individueel heeft bevestigd dat verzoeker na overdracht toegang krijgt tot een procedure die hem daadwerkelijk tegen verwijdering beschermt.

De bestreden beslissing onderzoekt evenmin de precieze aard van de door verzoeker geuite vrees. Zij vermeldt enkel dat verzoeker een garantie wenst dat hij niet naar Oekraïne wordt verwijderd. Er wordt niet onderzocht of verzoeker reeds oproepingsbrieven heeft ontvangen, militair werd geregistreerd, eerder militaire dienst heeft verricht, concrete gewetensbezwaren heeft, een individueel risico op mobilisatie loopt of welke gevolgen hem bij terugkeer kunnen treffen.

De absolute aard van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest vereist nochtans een nauwgezet, actueel en individueel onderzoek van iedere ernstige en uitdrukkelijk aangevoerde vrees voor een behandeling die met deze bepalingen strijdig kan zijn. Artikel 19, lid 2, van het Handvest verbiedt verwijdering naar een staat waar een ernstig risico bestaat op de doodstraf, foltering of andere onmenselijke of vernederende behandeling.

Het beginsel van wederzijds vertrouwen ontslaat de overdragende lidstaat niet van ieder individueel onderzoek. Wanneer een verzoeker concrete bezorgdheden uit over de toegang tot de asielpprocedure en een mogelijke daaropvolgende verwijdering naar zijn land van herkomst, moet worden nagegaan of die bezorgdheden voldoende kunnen worden uitgesloten.

De bestreden beslissing verwijst uitvoerig naar het AIDA-rapport en naar algemene informatie over opvang, tolken, rechtsbijstand en gezondheidszorg in Polen. Deze informatie beantwoordt echter niet de specifieke vraag of een Oekraïense man van militaire leeftijd, wiens eerdere Poolse verblijfsstatus mogelijk door langdurige afwezigheid is vervallen, na overdracht daadwerkelijk toegang krijgt tot een volwaardige asielpprocedure en gedurende die procedure tegen verwijdering naar Oekraïne wordt beschermd.

Ook de verwijzing naar de algemene situatie van aan Polen overgedragen verzoekers volstaat niet om de individuele vrees van verzoeker te beantwoorden. De verwerende partij moest onderzoeken welke concrete procedure op verzoeker van toepassing zal zijn, welke status hij bij aankomst zal krijgen en welke rechtsmiddelen hem tegen een eventuele negatieve beslissing ter beschikking staan.

Bovendien berust de stelling dat Polen verzoeker niet zal verwijderen vóór een volledig en gedegen onderzoek kennelijk op de beweerde Poolse aanvaarding.

Zolang het overnameverzoek en het antwoord niet worden voorgelegd, kan niet worden gecontroleerd of deze conclusie werkelijk uit de Poolse aanvaarding volgt dan wel uitsluitend door de verwerende partij wordt

verondersteld. Verzoeker erkent dat een algemene vrees voor mobilisatie op zichzelf niet automatisch volstaat om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Dit neemt echter niet weg dat de verwerende partij gehouden was deze uitdrukkelijk aangevoerde vrees zorgvuldig te onderzoeken en verzoeker in de gelegenheid te stellen zijn individuele omstandigheden uiteen te zetten. Een dergelijke beoordeling ontbreekt.

De verwerende partij heeft zich beperkt tot algemene vermoedens en standaardinformatie, zonder voldoende individueel onderzoek naar het risico van direct of indirect refoulement.”

2.8 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgenomen door Polen omdat verzoeker beschikt over een geldig Pools verblijfsrecht. De Poolse autoriteiten hebben zich net om die reden akkoord verklaard met de overname van verzoeker op grond van artikel 29 (1) van de AMMR-verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter er dan ook toe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

De Raad volgt verzoeker waar hij stelt dat in het kader van de huidige bestreden beslissing niet kan worden volstaan met algemene overwegingen over het interstatelijk vertrouwensbeginsel, het EVRM, het Handvest en het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel maar dat heeft de gemachtigde ook niet gedaan. Hij heeft rekening gehouden met de redenen die verzoeker in zijn gehoor heeft gegeven waarom hij zich verzet tegen een overdracht naar Polen en heeft daarover gemotiveerd. Waar verzoeker voorhoudt dat hij vreest te worden gerepatriëerd naar Oekraïne door de Poolse autoriteiten blijkt uit de bestreden beslissing dat met dit element wel degelijk rekening is gehouden. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd dienaangaande: *“De Poolse instanties stemden op grond van artikel 29(1) van Verordening 2024/1351 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieruit volgt dat ze na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”*

En: *“Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure, onder de voorzieningen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die wordt gesteld om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18(2) van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de verzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn verzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen 9 maanden naar Polen is teruggekeerd, het geval niet worden beoordeeld volgens de normale “inmerit”-procedure. Hun verzoek dat na deze termijn wordt ingediend, zal in plaats daarvan worden beschouwd als een volgend verzoek en worden onderworpen aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport, pagina 43-44). Hieromtrent merken we op dat de betrokkene nog geen internationale*

bescherming vroeg en dus geen sprake is van een verzoek, dat na overdracht aan Polen zou dienen te worden heropend.”

Verweerder verwijst aldus naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat verzoeker niet zal worden verwijderd naar Oekraïne zonder een gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Meer zelfs, verweerder verwijst tevens naar het informatieblad (factsheet) dat door de Poolse autoriteiten werd opgesteld. Dit informatieblad is toegevoegd aan het administratief dossier en daarin wordt gesteld door de Poolse autoriteiten dat verzoekers, die nog geen internationale bescherming vroegen in Polen, dit na hun overdracht zullen kunnen doen. Na registratie zal verzoeker tevens materiële opvang krijgen in het opvangcentrum of een financiële tegemoetkoming. Verweerder heeft aldus niet alleen beroep gedaan op de wetgeving ter zake doch tevens op landinformatie over het Poolse asielsysteem en op het ‘informatieblad’ ingevuld door de Poolse autoriteiten. Verzoeker legt zelf niet de minste landeninformatie voor die zou toelaten dat aan de inhoud van het rapport en het informatieblad moet wordt getwijfeld. Het vertrouwensbeginsel is wel een basisbeginsel binnen het ‘Dublinsysteem’ en het feit dat dit vermoeden van een behandeling conform de grondrechten weerlegbaar is, betekent dat verzoeker met ‘zwaarwegende gronden’ moet aantonen dat hij bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling, of een onmiddellijke terugkeer naar Oekraïne, alvorens dit vermoeden niet langer staat.

Waar verzoeker het non-refoulementbeginsel opwerpt, wijst de Raad erop dat het overdrachtsbesluit ook op dit vlak reeds gemotiveerd werd en dat dit besluit louter de terugname door de Poolse autoriteiten beoogt. Het betoog is op dit vlak dan ook minstens voorbarig.

Het verzoek om internationale bescherming zal door deze autoriteiten onderzocht worden en uit geen van de door verzoeker louter geponeerde stellingen blijkt dat de minimumnormen inzake het verzoek om internationale bescherming niet zouden nageleefd worden waardoor er zonder meer gesproken kan worden van enig refoulement. Zelfs indien er een negatief antwoord zou volgen op het verzoek om internationale bescherming kan verzoeker zich in Polen in rechte voorzien tegen een dergelijke beslissing en volgt daaruit nog niet onmiddellijk enige vrees voor refoulement.

Ter terechtzitting brengt verzoeker nog een stuk bij waarin hij verwijst naar een rapport van Amnesty International *“Poland: Stop cooperating with ICE on unlawful returns of Ukrainians”*. In het artikel kan worden gelezen dat Amerikaanse ICE vluchten in november 2025 en maart 2026 Oekraïense onderdanen via Polen hebben overgedragen aan de Oekraïense autoriteiten. Volgens Amnesty International en Human Rights First kan Polen zich hierdoor mogelijk schuldig maken aan medewerking aan gedwongen verwijderingen naar een actief oorlogsgebied. De advocaat van verweerder antwoordt ter terechtzitting dat de situatie zoals beschreven in het stuk niet kan worden vergeleken met verzoeker aangezien verzoeker niet wordt gerepatriëerd vanuit Amerika en Polen zijn akkoord tot terugname heeft gegeven zodat zijn verzoek om internationale bescherming kan worden onderzocht. De Raad kan verweerder volgen waar hij stelt dat in casu het geen situatie betreft van medewerking aan gedwongen verwijderingen vanuit Amerika naar Oekraïne. Verzoeker toont niet aan dat hij gedwongen zal worden teruggestuurd naar Oekraïne zonder dat zijn verzoek om internationale bescherming is onderzocht in Polen, aangezien Polen heeft ingestemd hem terug te nemen en zijn asielverzoek zal behandelen.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 4 en 19 (1) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen in het vierde middel.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9 In het vijfde middel werpt verzoeker onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op gelet op het geheel van interne tegenstrijdigheden, materiële fouten en aanwijzingen van niet-geïndividualiseerde besluitvorming. Verzoeker wijst op de vermelding van de *“Nederlandse instanties”* in plaats van de Poolse instanties. Dat er soms wordt verwezen naar *“haar”* terwijl verzoeker een man is. Dat de AMMR-verordening in werking trad op 12 juni 2026 terwijl het inwerking trad in 2024 en toepasselijk werd vanaf 12 juni 2026. De beslissing verwijst naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2017 terwijl het arrest dateert van 19 maart 2019. Verzoeker meent ook dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk verwijst naar algemene rechtspraak en algemene landeninformatie over Polen en dat het slechts een zeer beperkte beoordeling van de individuele elementen van verzoeker bevat. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldig, volledig en geïndividualiseerd onderzoek.

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“Vooreerst vermeldt de beslissing dat het overnameverzoek aan de “Nederlandse instanties” werd gericht, terwijl de gehele beslissing strekt tot overdracht aan Polen. Zoals hoger uiteengezet, betreft dit de identiteit van de verantwoordelijke lidstaat en dus de kern van de overdrachtsprocedure.

Daarnaast verwijst de beslissing naar verzoeker als een vrouw door te stellen dat hij geen elementen heeft aangevoerd die ertoe leiden dat "in haar geval" sprake zou zijn van een ernstige aandoening. Verzoeker is een man. Deze fout toont aan dat passages uit een andere beslissing werden overgenomen zonder een zorgvuldige aanpassing aan zijn persoonlijke situatie...

Verder vermeldt de beslissing dat Verordening 2024/1351 "in werking trad op 12.06.2026". Dit is juridisch onnauwkeurig. De verordening trad reeds in 2024 in werking en werd, behoudens bijzondere bepalingen, vanaf 12 juni 2026 toepasselijk. Hoewel dit onderscheid op zichzelf mogelijk niet tot nietigverklaring leidt, illustreert het opnieuw het gebrek aan juridische nauwkeurigheid waarmee de beslissing werd opgesteld....

De beslissing vermeldt bovendien dat het arrest Jawo van het Hof van Justitie op 19 maart 2017 werd uitgesproken, terwijl dit arrest dateert van 19 maart 2019. Ook dit betreft geen feitelijke beoordeling van verzoekers individuele dossier, maar toont aan dat de gebruikte standaardmotivering niet nauwkeurig werd gecontroleerd.

De beslissing bevat daarnaast onvolledige en grammaticaal gebrekkige formuleringen, waaronder de passage over het arrest C.K. tegen Slovenië, en een foutieve verwijzing naar verzoeker in het vrouwelijke geslacht.

Dergelijke fouten zijn relevant omdat zij voorkomen in passages waarin de verwerende partij beweert zijn gezondheid en individuele kwetsbaarheid te hebben onderzocht.

Ook inhoudelijk vertoont de beslissing een uitgesproken standaardkarakter.

Zij bevat verschillende bladzijden algemene rechtspraak en algemene landeninformatie over Polen, maar slechts een uiterst beperkte beoordeling van de werkelijk individuele elementen van verzoeker, namelijk:

- zijn vertrek uit Polen in mei 2024;
- zijn onafgebroken verblijf buiten Polen gedurende meer dan twee jaar;
- de mogelijke gevolgen daarvan voor de geldigheid van zijn Poolse verblijfsstatus;
- zijn duurzame relatie met een legaal in België verblijvende Oekraïense partner;
- de lichamelijke beperking en afhankelijkheid van die partner;
- zijn uitdrukkelijke vrees voor terugkeer naar Oekraïne;
- en zijn verzoek om een concrete garantie tegen refolement.

De verwerende partij heeft weliswaar melding gemaakt van deze elementen, maar heeft ze niet werkelijk onderzocht.

Het louter opnemen van een verklaring in een beslissing is niet hetzelfde als het zorgvuldig beoordelen ervan.

Wat de Poolse verblijfstitel betreft, wordt uitsluitend naar een documentnummer en een uiterlijke vervaldatum verwezen. De aard van de titel, de wettelijke grondslag, de gevolgen van de langdurige afwezigheid en de actuele registratie in Polen worden niet onderzocht.

Wat het gezinsleven betreft, wordt uitsluitend gesteld dat de relatie tijdens onregelmatig verblijf ontstond en dat geen bewijs van afhankelijkheid werd voorgelegd. Een werkelijke belangenafweging ontbreekt.

Wat het non-refoulementrisico betreft, wordt uitsluitend naar wederzijds vertrouwen en algemene informatie over Polen verwezen, zonder de individuele situatie van een Oekraïense man van militaire leeftijd te onderzoeken.

Deze verschillende tekortkomingen kunnen niet afzonderlijk van elkaar worden gelezen. De Raad dient rekening te houden met hun cumulatieve betekenis. De verwijzing naar de verkeerde lidstaat, het gebruik van het verkeerde geslacht, de verkeerde datum van een essentieel arrest, de juridisch onjuiste omschrijving van de toepasselijkheid van de nieuwe verordening en het ontbreken van een concrete beoordeling van de doorslaggevende individuele elementen wijzen gezamenlijk op het gebruik van een standaardmodel dat onvoldoende aan het dossier van verzoeker werd aangepast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratie haar beslissing voor te bereiden op basis van een volledig en nauwkeurig onderzoek van alle relevante feitelijke en juridische gegevens. Aan deze verplichting is niet voldaan.

Een overdrachtsbeslissing heeft bijzonder ingrijpende gevolgen. Verzoeker wordt van zijn partner gescheiden, van zijn vrijheid beroofd en gedwongen naar een andere lidstaat overgebracht. In een dergelijke

context mag van de verwerende partij een verhoogde mate van nauwkeurigheid en zorgvuldigheid worden verwacht.

De opeenstapeling van fouten verhindert bovendien dat met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld dat de verwerende partij de juiste persoon, de juiste lidstaat, de juiste verblijfsstatus en de juiste individuele omstandigheden heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing berust bijgevolg niet op een zorgvuldig, volledig en geïndividualiseerd onderzoek en is niet afdoende, pertinent en draagkrachtig gemotiveerd.”

Vooreerst vermeldt de beslissing dat het overnameverzoek aan de “Nederlandse instanties” werd gericht, terwijl de gehele beslissing strekt tot overdracht aan Polen. Zoals hoger uiteengezet, betreft dit de identiteit van de verantwoordelijke lidstaat en dus de kern van de overdrachtsprocedure.

Daarnaast verwijst de beslissing naar verzoeker als een vrouw door te stellen dat hij geen elementen heeft aangevoerd die ertoe leiden dat “in haar geval” sprake zou zijn van een ernstige aandoening. Verzoeker is een man. Deze fout toont aan dat passages uit een andere beslissing werden overgenomen zonder een zorgvuldige aanpassing aan zijn persoonlijke situatie...

Verder vermeldt de beslissing dat Verordening 2024/1351 “in werking trad op 12.06.2026”. Dit is juridisch onnauwkeurig. De verordening trad reeds in 2024 in werking en werd, behoudens bijzondere bepalingen, vanaf 12 juni 2026 toepasselijk. Hoewel dit onderscheid op zichzelf mogelijk niet tot nietigverklaring leidt, illustreert het opnieuw het gebrek aan juridische nauwkeurigheid waarmee de beslissing werd opgesteld....

De beslissing vermeldt bovendien dat het arrest Jawo van het Hof van Justitie op 19 maart 2017 werd uitgesproken, terwijl dit arrest dateert van 19 maart 2019. Ook dit betreft geen feitelijke beoordeling van verzoekers individuele dossier, maar toont aan dat de gebruikte standaardmotivering niet nauwkeurig werd gecontroleerd.

De beslissing bevat daarnaast onvolledige en grammaticaal gebrekkige formuleringen, waaronder de passage over het arrest C.K. tegen Slovenië, en een foutieve verwijzing naar verzoeker in het vrouwelijke geslacht.

Dergelijke fouten zijn relevant omdat zij voorkomen in passages waarin de verwerende partij beweert zijn gezondheid en individuele kwetsbaarheid te hebben onderzocht.

Ook inhoudelijk vertoont de beslissing een uitgesproken standaardkarakter.

Zij bevat verschillende bladzijden algemene rechtspraak en algemene landeninformatie over Polen, maar slechts een uiterst beperkte beoordeling van de werkelijke individuele elementen van verzoeker, namelijk:

- zijn vertrek uit Polen in mei 2024;
- zijn onafgebroken verblijf buiten Polen gedurende meer dan twee jaar;
- de mogelijke gevolgen daarvan voor de geldigheid van zijn Poolse verblijfsstatus;
- zijn duurzame relatie met een legaal in België verblijvende Oekraïense partner;
- de lichamelijke beperking en afhankelijkheid van die partner;
- zijn uitdrukkelijke vrees voor terugkeer naar Oekraïne;
- en zijn verzoek om een concrete garantie tegen refoulement.

De verwerende partij heeft weliswaar melding gemaakt van deze elementen, maar heeft ze niet werkelijk onderzocht.

Het louter opnemen van een verklaring in een beslissing is niet hetzelfde als het zorgvuldig beoordelen ervan.

Wat de Poolse verblijfstitel betreft, wordt uitsluitend naar een documentnummer en een uiterlijke vervaldatum verwezen. De aard van de titel, de wettelijke grondslag, de gevolgen van de langdurige afwezigheid en de actuele registratie in Polen worden niet onderzocht.

Wat het gezinsleven betreft, wordt uitsluitend gesteld dat de relatie tijdens onregelmatig verblijf ontstond en dat geen bewijs van afhankelijkheid werd voorgelegd. Een werkelijke belangenafweging ontbreekt.

Wat het non-refoulementrisico betreft, wordt uitsluitend naar wederzijds vertrouwen en algemene informatie over Polen verwezen, zonder de individuele situatie van een Oekraïense man van militaire leeftijd te onderzoeken.

Deze verschillende tekortkomingen kunnen niet afzonderlijk van elkaar worden gelezen. De Raad dient rekening te houden met hun cumulatieve betekenis. De verwijzing naar de verkeerde lidstaat, het gebruik van het verkeerde geslacht, de verkeerde datum van een essentieel arrest, de juridisch onjuiste omschrijving van de toepasselijkheid van de nieuwe verordening en het ontbreken van een concrete beoordeling van de doorslaggevende individuele elementen wijzen gezamenlijk op het gebruik van een standaardmodel dat onvoldoende aan het dossier van verzoeker werd aangepast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratie haar beslissing voor te bereiden op basis van een volledig en nauwkeurig onderzoek van alle relevante feitelijke en juridische gegevens. Aan deze verplichting is niet voldaan.

Een overdrachtsbeslissing heeft bijzonder ingrijpende gevolgen. Verzoeker wordt van zijn partner gescheiden, van zijn vrijheid beroofd en gedwongen naar een andere lidstaat overgebracht. In een dergelijke context mag van de verwerende partij een verhoogde mate van nauwkeurigheid en zorgvuldigheid worden verwacht.

De opeenstapeling van fouten verhindert bovendien dat met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld dat de verwerende partij de juiste persoon, de juiste lidstaat, de juiste verblijfsstatus en de juiste individuele omstandigheden heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing berust bijgevolg niet op een zorgvuldig, volledig en geïndividualiseerd onderzoek en is niet afdoende, pertinent en draagkrachtig gemotiveerd.”

2.10 Verzoeker toont niet aan wat zijn belang is bij het opsommen van de materiële vergissingen en verschillende tekortkomingen in de bestreden beslissing, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker in België verblijft zonder verblijfsdocumenten, hij daarentegen wel over een Pools verblijfsdocument beschikt en hierdoor zijn verzoek om internationale bescherming in Polen moet laten onderzoeken. De Poolse autoriteiten hebben het overnameverzoek uitdrukkelijk aanvaard. Verzoeker werd gehoord en er werd rekening gehouden met zijn verklaringen, met name dat hij reeds twee jaar in België zou verblijven, een relatie van 1,5 jaar met een Oekraïense vrouw zou hebben die verblijfsrecht heeft in België en dat hij graag de garantie had dat de Poolse autoriteiten hem niet naar Oekraïne zullen uitwijzen. Uit de bespreking van de vier middelen hierboven blijkt dat verzoeker wel degelijk kennis heeft van de motieven in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van de beslissing dat met al de elementen opgeworpen door verzoeker rekening is gehouden en dat de vastgestelde verantwoordelijkheid van de Poolse autoriteiten om verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen zorgvuldig is onderzocht.

Verzoeker laat na aan te tonen dat de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden vanwege een materiële vergissing en grammaticale fouten in de bestreden beslissing.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zevenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN

